

νομα εἰς τὸν ξένον του, ὅτι ἡ κλίνη ἦτον ἐστρωμένη, καὶ πάντα ἑτοιμα διὰ τὴν ἀνάγκυσίν του· ὅτι αὐτὸς ὁ ἴδιος δὲν ἡσθάνετο καλῶ, καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἔλθῃ νὰ τελειώσῃ τὸ δεῖπνον· ὅτι εἶχεν ἐξετάσει τὸν ἵππον τοῦ φιλευμένου, καὶ τὸν εὗρε παρὰ πολὺ ἀδύνατον διὰ τὸ κοπιαστικὸν ταξείδιον τῆς ἐπαύριον· ἀλλ' ὅτι ἵππος εὐρωστος μὲ κάθε τι ἀναγκάζον ἤθελεν εἰσθῆαι πρὸ τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου ἑτοιμος εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ὅπου καὶ αὐτὸς ἦθελε τὸν ἀνταμῶσαι καὶ τὸν ἀποχαιρετίσει πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς του. Ἡ πόρθησε μὲν ὁ ξένος εἰς τὴν διχωγὴν τοῦ ξενοδόχου του· ἀλλ' ἀδυνατῶν νὰ καταλάβῃ τὸ νόημα τῆς, ἐπλαγίασσε διὰ νὰ κοιμηθῇ.

Ἀραφ' τις ἐξύπνισεν αὐτὸν ἐν κειρῷ νὰ λάβῃ, πρὶν κινήσῃ, τροφὴν τινα, ἡ ὁποία τοῦ ἦτον ἑτοιμασμένη· ἀλλὰ δὲν ἶδε κανένα τῆς οἰκογενείας, ἑωσὺ φιλῶσας εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς, ἐπαρτήρησε τὸν οἰκοδεσπότην βασιτάζοντα τὸν χαλινὸν τοῦ ἵππου, καὶ ὑποστηρίζοντα τοὺς ἀναβολαίς, ὥστε αὐτὸς ν' ἀναβῇ, (τὸ ὅποσον μεταξὺ τῶν Ἀρχῶν γίνεται ὡς ἡ τελευταία φιλικὴ δούλευσις). Μόλις δὲ εἶχεν ἀναβῇ ὁ Ἀσσοῦνας, καὶ τὸν εἰδοποίησεν ὁ ξενοδόχος, ὅτι καθ' ὅλον τὸ ἐχθρικὸν στρατόπεδον δὲν εἶχε τοιοῦτον ἐχθρὸν ἀσπονδον, ὅποιος αὐτός. Χθὲς βραδύ, εἶπε, διηγούμενος τῶν προγόνων σου τὰς ἀνδραγαθίας, μ' ἀνεκάλυψες τὸν φονέα τοῦ πατρὸς μου. Ἐδῶ κεῖνται ὅλα τὰ ἐνδύματα, ὅσα ἐφοροῦσε τὴν ὥραν τῆς σφαγῆς σου, (τὰ ὅποια τὴν στιγμήν ἐκείνην ἐφέρθησαν εἰς τὴν θύραν τῆς σκηνῆς), ὑπεράνω τῶν ὁποίων ὥμοσα πολλάκις, εἰς ἐπήκοον τῆς οἰκογενείας μου, νὰ ἐκδικηθῶ τὸν θάνατον αὐτοῦ, καὶ νὰ ζητῶ τοῦ φονέως του τὸ αἷμα ἐξ ἀνατολῆς μέχρι δύσεως τοῦ ἡλίου.

Ὁ ἥλιος δὲν ἀνέτειλεν ἀκόμη· πᾶραυτα δὲ μετὰ τὴν ἀνατολήν του θέλω σὲ διώξαι, ἀφοῦ ἀσφαλῶς ἀναχωρήσῃς ἀπὸ τὴν σκηνὴν μου, ὅπου, κατ' ἐύτυχίαν σου, εἶναι παρὰ τοὺς νόμους τῆς θρησκείας μας νὰ ἐνοχλήσω τὸν ὅστις ἐζήτησε καὶ ἤρρεν εἰς αὐτὴν ὑπερᾶσπιν· ἀλλὰ παύουν αἱ ὑποχρεώσεις μου ὅλαι ἀμέσως ὅταν χωρισθῶμεν, καὶ ἀπὸ τὴν στιγμήν ἐκείνην πρέπει νὰ μὲ θεωρῇς ὡς ἀπορρατισμένον νὰ σὲ ἀφανίσω, εἰς ὅποιονδήποτε μέρος, ἢ εἰς ὅποιονδήποτε ἀπόστημα, ἐνταμνωμένον. Δὲν ἀνέβης ἵππον κατώτερον τοῦ ἐτοίμου νὰ δεχθῇ ἐμέ· τοῦ ἐνός μας ἢ καὶ τῶν δύο ἡζωὴ εἶναι χαμένη, πᾶν ἡ ταχύτης αὐτοῦ δὲν ὑπερβαίνει τὴν τοῦ ἰδικοῦ μου.

Εἰπὼν ταῦτα, ἔδωκε τὴν δεξιὰν εἰς τὸν ἐχθρὸν του, καὶ ἀπεχωρίσθησαν. Ὁ Βὲν δὲ Ἀσσοῦνας, ὠφεληθεὶς ἀπὸ τὰ ὀλίγα λεπτὰ ὅσα ἐκίνησε πρὸ τοῦ Ἀ-

ραβός, ἐφθασεν εἰς τοῦ Βὲν τὸ στρατόμα ἐν κειρῷ ν' ἀποφύγῃ τὸν διώκτην του, ὅστις, ἀκολουθῶν αὐτὸν ἀπὸ πλησίον, ἤλθε τόσον σιμὰ τοῦ ἐχθρικοῦ στρατοπέδου, ὅσον τὸ ἔκρινεν ἀσφαλές. — Ἦτο μὲν αὕτη παράδοξος φιλοξενία· πλὴν πᾶς Ἀραφ' ἤθελε πράξει ὁμοίως εἰς ὁμοίαν περίστασιν.

ΓΕΩΡΓ. Α. ΠΑΠΑΝΙΚΟΛΑΟΥ.

Η ΤΑΦΗ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΙΑΠΩΣΙΝ

Τοσχύτη εἶναι ἡ περιέργεια τῶν Εὐρωπαίων κατὰ τὰ τελευταῖα ταῦτα ἔτη πρὸς πᾶν ὅ,τι ἀφορᾷ τὴν Ἰαπωνίαν, ὥστε θεωρῶ καλὸν νὰ ἀναφέρω τι περὶ τῆς χώρας ταύτης.

Ἡ βλάστησις ἐν ταῖς ἀπωτάταις ἐκείναις χώραις τοσοῦτον χλοερὰ καὶ ἀειθαλής ἐστίν, ὥστε καὶ ἐν αὐτῇ τῇ τελευταίᾳ τοῦ ἀνθρώπου κατοικίᾳ ἐπικρατεῖ διηνεκές ἔκρ. Τὰ νεκροταφεῖα αὐτῶν ἐν ἐκάστῃ ἐποχῇ κατασκευάζονται ὑπὸ γλῶσς καὶ ἀνθέων, οἱ δὲ τάφοι, ἀφελῆ μνημεῖα ἀναμνησκόντα τοὺς ἀπελθόντας, πᾶσαν ἰδέαν καταστροφῆς ἀπομακρύνουσιν. Ἐκάστη οἰκογενεὶα κατέχει ἰδιαιτέρον τμήμα, ἕκαστος δὲ τεθνεὺς ἴδιον τάφον ἐν τῷ κοινῷ πεδίῳ τῆς ἀναπαύσεως· αὕτη δὲ ἡ ψυχὴ τοῦ τεθνεῶτος ἵπταται ἀπὸ λόφου εἰς λόφον, παρὰ τοὺς κήπους καὶ τὰ ἱερὰ ἄλλα μέχρι καὶ αὐτῶν τῶν πυλῶν τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων. Εἰς Ναγκασάκην τὸ νεκροταφεῖον προξενεῖ μεγίστην ἐντύπωσιν. Ἡ πόλις αὕτη κεῖται ἐπὶ τῶν πλευρῶν ὀρέων, ὧν τὰ κατώτερα μέρη εἰσὶ ἀπώτομα, ἐπ' αὐτῶν δὲ ἔσκαψαν βαθμίδας, αἵτινες σχηματίζουν, κυρίως κύκλῳ τῶν πρὸς Ἀνατολὰς συνοικιῶν, ἀξιοθέατον ἀμφιθέατρον νεκρικῶν μνημείων, πόλιν ἔχουσαν ἀντιμέτωπον ἑτέραν πόλιν. Ἐπὶ τῆς κατωτέρας πλευρᾶς τοῦ ὄρους κεῖται ἡ πόλις τῶν ζώντων παρουσιάζουσα τῷ ἡλίῳ τὰς μακρὰς καὶ εὐρείας αὐτῆς ὁδοὺς, καὶ τὰς πενιχρὰς ξυλῖνας οἰκίας, τὰς ὑπὸ ἐφημέρου πληθους οἰκουμένας· ἐπὶ δὲ τῆς ὑψηλοτέρας ἡ μυστηριώδης νεκρόπολις μετὰ τῶν τειχῶν καὶ τῶν ἐκ γρανίτου μνημείων αὐτῆς, τῶν αἰωνοβίων δένδρων καὶ τῆς ἐπιβλητικῆς αὐτῆς σιγῆς.

Ὅποτε οἱ κάτοικοι τῆς Ναγκασάκης ὑψῶσι πρὸς τὸ ὄρος τὰ βλέμματα, ἀκουσίως τὸ πνεῦμα αὐτῶν φέρεται πρὸς τὰς ἀναριθμήτους πρὸ αὐτῶν παρελθούσας γενεάς. Ἡ πληθὺς αὕτη τῶν ἐπιτυμβίων λίθων τῶν φαινομένων ἀνὰ μέσον τοῦ γλαυκοῦ πέπλου τῶν ἀναθυμιάσεων, γεννᾷ τὴν ἰδέαν ὅτι τὰ πνεύματα τῶν προγόνων ἐπιστρέφουσι παρὰ τοὺς τάφους βωβᾷ πλὴν μετὰ

προσοχῆς ἀκροώμενα τῆς τύρῃς τῆς ἐπικρατεῦσης ἐν τῇ πόλει.

Ἀπαξ τοῦ ἔτους περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς Αὐγούστου, ἅπαντες οἱ κάτοικοι τελοῦσιν ἐν τῇ πόλει τῶν νεκρῶν ἐπὶ τρεῖς ὅλας νύκτας ἐπίσημον ἑορτήν. Τὴν πρώτην ἐσπέραν φωτίζονται διὰ ποικιλοχρόων ἐκ χάρτου φανῶν οἱ τάφοι τῶν ἀποθανόντων κατὰ τὸ διάστημα τοῦ φθίνοντος ἔτους. Τὴν δευτέραν καὶ τρίτην νύκτα ὅλοι οἱ τάφοι ἀνεξαίρετως ἀρχαῖοι τε καὶ νεώτεροι συμμετέχουσι τοῦ αὐτοῦ φωτισμοῦ· ὅλαι δὲ αἱ οἰκογενεαὶ τῆς Ναγκασάκης κατασκηνοῦσιν ἐν τοῖς νεκροταφείοις, ὅπου πρὸς τιμὴν τῶν νεκρῶν τελοῦσιν ἀφθότους σπονδὰς. Αἱ φωναὶ θορυβώδους εὐθυμίας ἀντανάκλωσιν ἀπὸ τοῦ ἐνός εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον, τὰ δὲ πυροτεχνήματα ἀκαταπαύστως διασχίζοντα τὸν ἀέρα φαίνονται μινύοντα τὰς τῶν ἀνθρώπων φωνὰς μετὰ τῶν ἐκ τῶν πυροσφοκροτήσεων ἤχων. Οἱ διαμένοντες ἐν Ναγκασάκῃ Εὐρωπαῖοι μεταβαίνουν ἐπὶ τῶν ἡκυροβολημένων πλοίων των, ὅπως ἀπολαύσωσι μακρόθεν τοῦ μαγευτικοῦ θεάματος τοῦ παρισταμένου ἐπὶ τῶν λόφων.

Πλὴν τὴν τρίτην νύκτα πρὸς τὰς δύο ὥρας τοῦ μεσονυκτίου βλέπει τις ἀφ' ἑνὸς σειρὰς θαλάσσης καταβαινόντων ἀπὸ τοῦ ὄρους καὶ συναθροισμένων ἐπὶ τῆς παραλίας, ἐνῶ τὸ ὄρος εἰσέρχεται βαθμηδὸν ἐν τῷ σκότει καὶ τῇ σιγῇ. Ἀνάγκη ἵνα οἱ νεκροὶ ἀπέλθωσι καὶ ἐξαφανισθῶσι πρὸ τῆς πρυίτης, πρὸς τὸν σκοπὸν δὲ τοῦτον πλέκουσι χιλιάδας ἀκατίων ἐξ ἀχύρου ἐν ἐκάστῳ τῶν ὁποίων ἐπιβιβάζουσιν ὁπώρας καὶ σποράς. Ἐπὶ τῶν ἀκροσφαλῶν τούτων ἀκατίων θέτουσιν ὅλους τοὺς ἐκ χάρτου φανούς τοὺς χρησιμεύσαντας πρὸς φωτισμὸν τῶν νεκροταφείων, ἀναπτύσσουσι τὰ μικρὰ αὐτῶν ἱστία, ἢ δ' ἐωθινὴ αὐρα τὰ διασπείρει ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὅπου μετ' ὀλίγον ἀναφλέγονται. Οὕτω ἅπας ὁ στολίσκος καταστρέφεται ἀφίνων καθ' ὅλας τὰς διευθύνσεις ἔχνη πυρός· οἱ νεκροὶ βαδίζουν ἐναερίως. Ταχέως τὸ τελευταῖον ἀκάτιον καταποντίζεται, ὁ τελευταῖος φανὸς σβέννυται, καὶ ἡ τελευταία ψυχὴ ἀπέρχεται τῆς γῆς. Περὶ τὴν ἀνατολήν τοῦ ἡλίου δὲν μένει οὐδ' ἴχνος τῆς τῶν νεκρῶν ἑορτῆς.

(Ἐκ τοῦ ἰταλικοῦ) Ἐκ τινος κελλίου Μ. Γ.

ΠΟΙΚΙΛΑ

Ὁ κύριος Μ... εὐνοούμενος τοῦ Ταλλεϋράνδ, λαβὼν ἐπιστολὴν παρὰ τινος φίλου του, δι' ἧς τῷ ἀνηγγέλλετο, ὅτι ἡ σύζυγος τοῦ φίλου του ἔπεσεν εἰς τὸν ποταμόν, ὅτι δυσκόλως τὴν ἀνέστυξεν.